

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Agentia Nationala de Administrare Fiscala

Directia generala de solutionare a contestatiilor

Decizia nr./..... 2004

privind solutionarea contestatiei depusa de

Societatea X inregistrata la Ministerul Finantelor Publice sub
nr. **342208/09.12.2003**

Directia generala de solutionare a contestatiilor din cadrul Agentiei Nationale de Administrare Fiscala a fost sesizata de Biroul vamal Tulcea prin adresa nr. 12442/15.12.2003, inregistrata Ministerul Finantelor Publice sub nr.342292/18.12.2003 asupra contestatiei depusa de societatea X.

Societatea X contesta procesele verbale nr. 542 la nr.549 din data de 20.11.2003, intocmite de organe de specialitate din cadrul Directiei regionale vamale Constanta prin care s-a stabilit in sarcina sa ca fiind datorate dobanzi de intarziere aferente drepturilor vamale calculate prin actele constatatoare de la nr.61 la nr.64 din 17.09.1997.

Contestatia societatii X nr. 20302 din 05.12.2003 a fost inregistrata la Directia regionala vamala Constanta sub nr. 26679/08.12.2003.

Vazand dispozitiile tranzitorii privind solutionarea contestatiilor reglementate prin art. 196 din Cod procedura fiscala, contestatia urmeaza sa se solutioneze potrivit procedurii administrativ-jurisdictionale existente la data depunerii contestatiei, respectiv in conformitate cu prevederile Ordonantei de urgenta a Guvernului nr. 13/2001 privind solutiunea contestatiilor impotriva masurilor dispuse prin actele de control sau de impunere intocmite de organele Ministerului Finantelor Publice.

Totodata, in ceea ce priveste reglementarile emise in temeiul Ordonantei de urgenta a Guvernului nr. 13/2001, respectiv Ordinul Ministrului Finantelor Publice nr. 2186/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare unitara a procedurii de solutiune a contestatiilor impotriva masurilor dispuse prin actele de control sau de impunere intocmite de organele Ministerului Finantelor Publice, se retine ca potrivit art. 199 din Codul de procedura fiscala, acestea "raman aplicabile pana la data aprobarii actelor normative de aplicare a prezentului cod".

Contestatia este depusa in termenul prevazut de art. 4 din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr.13/2001.

Constatand ca in speta sunt indeplinite cerintele prevazute de dispozitiile art.1 si art.5 alin.2 din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr.13/2001 privind solutionarea contestatiilor impotriva masurilor dispuse prin actele de control sau de impunere intocmite de organele Ministerului Finantelor Publice, Directia generala de solutionare a contestatiilor din cadrul Agentiei Nationale de Administrare Fiscala este legal investita sa se pronunte asupra contestatiei.

I. Prin contestatia depusa impotriva proceselor verbale nr.542 la nr.549 din 20.11.2003 societatea arata ca pana la data de 25.11.2003 nu a fost instiintata despre existenta debitelor pretinse prin nici un alt in scris prin care se constata izvorul sau temeiul sumelor pretinse. Mai mult, procesele verbale de calcul au la baza acte emise pe numele societatii Y si nu contin nici date de identificare ale societatii X.

Contestatoarea precizeaza ca are calitatea de succesori cu titlu universal numai pentru obligatiile preluate prin protocolul de predare - primire incheiat de catre societatea Z si societatea X, conform dispozitiilor art.36 din Hotararea Guvernului nr.627/2000, iar debitele pretinse de organele vamale prin procesele verbale contestate nu se regasesc in protocolul mentionat. De asemenea, contestatoarea apreciaza ca procesele verbale contestate au fost intocmite dupa 6 ani, astfel incat structurile aflate in subordinea Autoritatii Nationale a Vamilor sunt responsabile de pasivitate si lipsa de diligenta.

Luand in considerare prevederile Ordonantei Guvernului nr.61/2002, precum si cele ale Legii nr.141/1997, contestatoarea solicita anularea proceselor verbale de la nr. 542 la nr.549 din 20.11.2003, prin care a fost calculata in sarcina sa dobanzi de intarziere aferente unor diferente de drepturi vamale.

II. Prin procesele verbale nr. 542 la 549 din 20.11.2003, organele vamale au stabilit ca societatea datoreaza dobanzi de intarziere aferente drepturilor vamale calculate prin actele constatatoare de la nr.61 la nr.64 din 17.09.1997.

III. Avand in vedere sustinerile contestatoarei, constatările organelor de control, documentele existente la dosar, precum si actele normative invocate de contestatoare si de organele de control, se retin urmatoarele:

In ceea ce priveste solicitarea contestatoarei de anulare a proceselor verbale de la nr.542 la nr.549 din 20.11.2003 prin care au fost calculate in sarcina sa dobanzi de intarziere, cauza supusa solutionarii o reprezinta legalitatea calcularii de catre organele de control a acestor accesorii in conditiile in care comisionul vamal si TVA datorata in vama, stabilita prin actele constatatoare de la nr.61 la nr.64 din 17.09.1997 nu a fost achitata de debitorul datoriei vamale in termen legal.

In fapt, prin actele constatatoare de la nr.61 la nr.64 din 17.09.1997, organele vamale au stabilit ca datorata in sarcina societatii Y drepturi vamale. Aceasta suma a fost incasata din contul societatii Y, motiv pentru care societatea X, in calitate de succesor, a formulat actiune in instanta aratand ca executarea silita a fost pornita fara respectarea dispozitiilor art.4 lit.j si art.82 alin.3 din Ordonanta Guvernului nr.11/1996.

Prin sentinta civila nr.11805 pronuntata in sedinta publica din 14.11.2001, Judecatoria sector 1 Bucuresti a admis contestatia la executarea silita formulata de societatea X. Urmare deciziei civile nr.497/25.03.2002 emisa de Tribunalul municipiului Bucuresti, de respingere a recursului declarat de organele vamale, sentinta civila mai sus mentionata a devenit irevocabila.

Din cele de mai sus rezulta ca societatea Y nu a contestat modul de stabilire a debitului calculat prin actele constatatoare de la nr.61 la nr.64 din 17.09.1997, ci numai masura executarii silita a acestei sume.

Astfel, prin incasarea la bugetul statului a sumei stabilita ca datorata prin actele constatatoare de la nr.61 la nr.64 din 17.09.1997 termenul de prescriptie in care organele vamale avea posibilitatea sa calculeze diferente de drepturi vamale, a fost intrerupt, fapt sustinut si de prevederile art.16 din Decretul nr.167/1958 privind prescriptia extinctiva, in care se precizeaza:

“Prescriptia se intrerupe:

a) prin recunoasterea dreptului a cărui actiune se prescrie, făcută de cel în folosul căruia curge prescriptia. [...];

b) prin introducerea unei cereri de chemare în judecată ori de arbitrare, chiar dacă cererea a fost introdusă la o instanță judecătorească, ori la un organ de arbitraj, necompetent;

c) printr-un act începător de executare.”

De asemenea, la art.17 din același act normativ se arată că “Întreruperea șterge prescripția începută înainte de a se fi ivit împrejurarea care a întrerupt-o.

După întrerupere începe să curgă o nouă prescripție.

În cazul când prescripția a fost întreruptă printr-o cerere de chemare în judecată ori de arbitraj sau printr-un act începător de executare, noua prescripție nu începe să curgă cât timp hotărîrea de admitere a cererii nu a rămas definitivă sau, în cazul executării, pînă la îndeplinirea ultimului act de executare.”

Din coroborarea acestor texte de lege se reține că prescripția extinctivă referitoare la dreptul organelor vamale de a stabili în sarcina contestatoarei diferențe de drepturi vamale și de a le încasa a fost întreruptă, un nou termen începând să curgă de la data la care sentința civilă nr.11805/14.11.2001 a rămas definitivă prin respingerea recursului, respectiv de la 25.03.2003, data pronunțării de către Tribunalul București a deciziei civile nr.497.

Astfel, la data întocmirii proceselor verbale de la nr. 542 la nr.549 din 20.11.2003 prin care au fost calculate dobânzi de întârziere, **debitul cu titlu de drepturi vamale** stabilit prin actele constatatoare de la nr.61 la nr.64 din 17.09.1997 **nu era prescris**. Pe cale de consecință, nu era prescris nici dreptul organelor de control de a calcula dobânzi de întârziere aferente, ca accesorii ale obligației principale.

În drept, în ceea ce privește majorările de întârziere, la data întocmirii actelor constatatoare, respectiv 17.09.1997, erau în vigoare prevederile Ordonanței Guvernului nr.11/1996 care, la art.13 stipulează:

“Orice obligație bugetară neachitată la scadență generează plata unor majorări calculate pentru fiecare zi de întârziere, pînă la data achitării sumei datorate, inclusiv.

În cazul constatării unor diferențe de obligații bugetare, stabilite de organele competente, calculul majorărilor de întârziere începe cu ziua imediat următoare scadenței obligației bugetare la care s-a stabilit diferența, pînă în ziua plății inclusiv.”

În același sens, în Ordonanța Guvernului nr.61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, act normativ în vigoare la data întocmirii proceselor verbale de calcul al dobanzilor de întârziere, la Cap.5 *Accesoriile creanțelor bugetare* art.12 se precizează:

“Pentru neachitarea la termenul scadent a obligațiilor bugetare debitorii datorează dobânzi și penalități de întârziere. Dobânzile și penalitățile de întârziere datorate sunt cheltuieli nedeductibile la calculul profitului impozabil.”

Avand in vedere cele de mai sus, faptul ca societatea contestatoare nu aduce nici un argument referitor la cuantumul majorarilor (dobanzilor) de intarziere, cota de majorari (dobanzi) aplicata, data de la care au fost calculate majorarile (dobanzile), insumarea produselor dintre baza de calcul a majorarilor (dobanzilor) , numarul de zile de intarziere si cota de majorari (dobanzi) aplicata, precum si de faptul ca stabilirea de majorari (dobanzi) de intarziere reprezinta masura accesorie in raport cu debitul, iar in sarcina petentei a fost retinut ca fiind datorat un debit de natura drepturilor vamale, contestatia referitoare la anulara proceselor verbale de la nr.542 la nr.549 din 20.11.2003 si implicit a dobanzilor stabilite prin acestea va fi respinsa ca neintemeiata.

Nu poate fi retinuta in solutionarea favorabila a cauzei afirmatia contestatoarei conform careia "debitele pretinse prin procesele verbale contestate nu se regasesc in protocolul de predare preluare incheiat" deoarece aceste debite au fost stabilite ulterior semnarii Protocolului invocat. Aceste dobanzi, insa, reprezinta masuri accesorii aferente unor debite stabilite de organe vamale din cadrul Directiei Vamale Judetene Constanta, care au fost preluate de catre contestatoare, fapt ce rezulta fara putinta de tagada din adresa nr.90365/09.10.2000 emisa de societatea X in care este precizat:

"Prin urmare, in baza Hotararii Guvernului nr.623/13.07.2000, societatea X [...], preia toate drepturile si obligatiile societatii Z, in relatiile cu vama Constanta."

In ceea ce priveste invocarea de catre contestatoare a dispozitiilor art 138. alin.1 din Ordonanta Guvernului nr.61/2002 referitoare la prescrierea dreptului de a cere executarea silita a creantelor bugetare, aceasta nu poate fi retinuta in solutionarea favorabila a cauzei intrucat prescriptia invocata este o problema de executare silita care nu intra in competenta materiala a Directiei generale de solutionare a contestatiilor, negasindu-ne in situatia unei contestatii la executare.

Pentru considerentele retinute, in temeiul art.174 din Ordonanta Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, se:

DECIDE

Respingerea ca neintemeiata a contestatiei formulata de societatea X pentru dobanzi de intarziere stabilite prin procesele verbale de la nr.542 la nr.549 din 20.11.2003.

Prezenta decizie poate fi atacata la Curtea de Apel Bucuresti, in termen de 30 zile de la data comunicarii.